

Segle XXII

Corre l'any 2123, la Terra ha deixat de ser el planeta que va ser fa un segle, les ciutats pareixen fantasmes, amb avingudes buides vorejades de blocs d'habitatges grisos i rectangulars, en definitiva s'han convertit en quadrícules grises, pràcticament en ciutats mortes, encara que no poden estar més lluny d'estar-ho, de fet estan plenes de gent, gent completament desconnectada del món real, que treballen, juguen i en definitiva viuen en mons virtuals, tot i que això no ho vaig descobrir fins uns dies després de l'incident mentre fullejava unes fotografies oblidades dels meus pares que dataven del segle XXI, però comencem pel principi, de fet tot va començar aquell 12 de gener de 2123.

12 de gener de 2123, com sempre el despertador va sonar al voltant de les vuit del matí, ràpidament em vaig alçar i mentre em vestia li vaig demanar a l'assistent personal que em preparara el desdjejuni. Mentre desdjejuna vaig estar pensant en les tasques que havia de fer i alleujat em vaig adonar que en realitat n'havia de fer ben poques i amb una mica de sort podria tindre temps per a relaxar-me una estona en el centre d'oci. Decidit a despatxar com més ràpid possible el treball vaig dirigir-me a l'estudi on em vaig equipar correctament amb l'equip de realitat virtual i el vaig engegar. Com sempre vaig aparèixer en l'oficina i després de saludar als meus companys vaig posar-me a treballar, la veritat és que la meua feina no em desagradava, de fet havia tingut sort, ja que quedaven ben pocs llocs de treball, de la majoria se n'encarregava la intel·ligència artificial. Just quan estava a punt de plegar per a anar al Centre d'oci, que en definitiva era un món virtual dedicat a l'oci, un company va vindre i em va contar confidencialment que alguns aparells estaven donant un problema aparentment inexplicable, li vaig respondre que ho tindria en compte i me'n vaig oblidar en pocs minuts, em vaig desconnectar una estona per a dinar i descansar una mica i tot seguit em vaig tornar a connectar sols que aquest cop a l'altre món virtual, francament vaig passar una agradable vesprada.

L'endemà tot semblava indicar que seria un dia normal així que em vaig despertar al voltant de les vuit amb la inestimable ajuda del despertador i vaig desdjejuna. Seguidament, em vaig posar l'equip de realitat virtual i vaig aparèixer com sempre a l'oficina. I de sobte, mentre estava saludant als companys tot es va tornar negre, jo desorientat vaig intentar avançar, però vaig tropessar amb alguna cosa i ràpidament vaig deduir que es tractava de l'aparell de realitat virtual, ja que a l'oficina no hi havia res semblant. Sense entendre el que estava passant vaig llevar-me l'equip, i vaig encreuar els dits perquè els altres aparells funcionaren. Definitivament, aquell no devia ser el meu dia de sort, ja que pareixia haver-se trencat tot, ni l'assistent personal que era una intel·ligència artificial d'última generació se n'havia salvat.

De sobte vaig recordar el que m'havia comentat el meu company, fins a eixe moment creia que hauria estat un problema aïllat de la meua casa, però en eixe moment em vaig adonar que potser no m'havia passat sols a mi. La veritat és que m'ho vaig pensar dos cops abans de cridar el veí per a veure si es trobava en la mateixa situació, en realitat tan sols havia coincidit amb ell dues o tres vegades i totes de manera virtual. Finalment, com que no sabia que fer em vaig decidir a cridar-lo, quan em va obrir la porta vaig entendre immediatament que allò no m'havia passat sols a mi, no van caldre ni paraules, tan sols en veure'ns les cares ja era obvi que ens havia passat als dos.

I en eixe moment em vaig adonar que alguna cosa havia succeït, alguna cosa molt greu.

Vaig acomiadar-me del meu veí i vaig eixir de la finca decidit a esbrinar la causa de la fallida de tota la tecnologia.

Em vaig trobar amb una ciutat deserta, els carrers estaven buits, no hi havia trànsit, no hi havia gent caminant. Tot semblava completament desert. Vaig començar a caminar sense rumb fix, tractant d'entendre el que estava succeïnt. Després d'uns minuts, vaig trobar un grup de persones en una plaça propera. Tots semblaven tan perduts i confosos com jo.

Un d'ells em va explicar que hi havia hagut una tempesta solar que havia causat el col·lapse de tots els sistemes tecnològics. Quan ho va dir em vaig quedar en estat de shock, fins aleshores no m'havia pogut imaginar la magnitud del desastre que havia afectat el pilar central de la nostra societat: ens trobàrem en un món en el qual a dures penes havíem tingut contacte, i que no coneixíem. Clar que en l'escola havíem après que abans de la realitat virtual es vivia en el món físic, però ni jo ni la majoria dels meus companys havíem parat atenció i ens havia paregut impossible viure sense la realitat virtual i la intel·ligència artificial i en definitiva tota la nostra tecnologia. Segons vaig saber també per la mateixa persona, depenent dels danys causats per la tempesta, el sistema podria tornar a estar operatiu dins de pocs dies o, (si no s'havien pres les precaucions necessàries) al voltant de deu anys.

Pràcticament de manera inconscient me'n vaig tornar a casa, estava impactat, tot el món que havia conegut s'havia enfonsat en pocs segons.

Incapaç de fer cap altra cosa vaig gitar-me.

La veritat és que em vaig despertar si no completament refet de la fallida, almenys en part. Com que tenia tanta fam, vaig decidir anar a veure què hi havia de menjar i de pas fer un inventari, per sort no anava curt de menjar, pel cap baix tenia per a dues setmanes, el problema era que mai havia cuinat, sempre ho havia fet un robot. Quan vaig aconseguir alguna cosa que semblara remotament un desdejuni, me'l vaig prendre mentre mirava per la finestra, ja que no tenia sentit desdejunar ràpidament per a anar a la feina. Aleshores vaig notar una cosa estranya, hi havia aurores

boreals. Vaig intentar arreglar algun electrodomèstic, però després de diverses temptatives fallides ho vaig deixar estar.

Realment vaig ser molt optimista quan vaig estimar que en cinc o sis dies tot tornaria a la normalitat, així doncs com no tenia altra cosa per a fer vaig començar a mirar la casa on vivia, la qual pràcticament ni utilitzava, tan sols per a dormir i per a menjar. El primer que vaig trobar va ser una habitació plena de pols que en el seu moment servia per a passar l'estona, però que ja feia molt de temps que no la feia servir, sempre havia pensat que era un lloc bastant inútil, i per tant l'havia emprat com a magatzem.

Com que no tenia res millor que fer vaig començar a rebuscar al magatzem, hi vaig trobar moltes coses, com per exemple unes caixes que havien estat dels meus pares, tecnologia diversa, diversos utensilis domèstics, i molts altres artilugis. Entre totes aquelles coses em va cridar l'atenció una càmera de fotos analògica, després de distints intents vaig entendre com funcionava i com que tenia tot el que feia falta vaig decidir eixir al carrer a fer algunes instantànies. No vaig estar molt de temps fent-les, tot era igual, homogeni, gris, i clar, totes les fotos eren iguals, finques grises i rectangulars amb una pàl·lida aurora boreal com a teló de fons.

Bastant desenganyat vaig tornar a la meua casa i aquesta vegada em vaig dedicar a fullejar unes fotografies que havia fet la meua àvia a la meua mare, sorprès em vaig adonar de què la nostra ciutat no sempre havia estat com ara, abans totes les finques eren diferents, i també hi havia espectaculars edificis com esglésies i castells, alqueries, barraques ceberes...òbviament aquestes coses no eren noves, ja les havia vist, per exemple hi havia un món virtual on s'havien recreat a escala 1:1 les millors obres de l'arquitectura humana, també en les classes d'història de l'escola ens havien ensenyat documentals de com vivia la gent i de com eren les ciutats del passat.

Però ara, en canvi, me n'adone del món al qual vivim i de tot el què hem hagut de sacrificar per aconseguir-ho. En principi sembla barat,... ¿però ho és en realitat?